

Ađrı'daki Tüm iekler Soldu...

Bu hafta sonu haberlerle sarsıldım,

Ağrı'da cumartesi ve pazar 5 kız intihar etti...

"Sözün bittiđi yerdeyiz" diye bir demeç çarptı gözüme...

Bu olayların çok sözü kaldırması ancak

zaman içinde çürümeye bırakılmaması gerekiyor...

Ekteki izlenimde anlatılanların bazıları inanılacak Şeyler değil

olsa olsa bir filmin bir parçası gibi değil mi?

"Ne geri ülkeyiz" diyerek cehalete lanet okuyup unutacađız,

sanki bunlar her gece gördüđümüz dizilerin bir parçası gibi...

Ne zaman bu olayların gerçekliđi yüregimizi yakacak,
eđer Diyardin'e giderseniz oradaki
birbirinden güzel çocuklara dokunursanız...
O zaman onların sizin,
insanlığın bir parçası olduğunu hissedeceksiniz...
Mirzacan'a (şimdiki adı Taşbasamak) gitmiştik...
Telaşla sayfaları cevirdim, acaba 9 sene önce
gittiğimiz koyun kızları mıydı diye...
Hayır... Hayır şükür diyecek bir durum yok...
Belki daha fazla gitmemiz gerekirdi,
daha fazla gitmiş olsaydık, belki içlerinden
biri okuyabilirdi, biri kaderini kırabilirdi...
Yapmadıysak bizim de bir suçumuz var diye düşünüyorum...

Amacım herkese suçluluk payı biçmek değil,
amacım herkesin kendi kaderindeki şansın hatırına bir görev
hissedebilmesi, üstlenebilmesi...

Şubat ayında Cizre'de bir öğretmen anlatmıştı, son 45 gün içinde
7 kız intihar etti, hiçbiri medyada yer almadı diye...

Bunların düzelmesi ne kendi kendine olacak,
ne TV dizileriyle, ne de merkezde masa başında alınan kararlarla...
Atatürk batının zamanında öngörmediği eşitlikçi hakları tanıdı kızlara...
Sonuç 1 arpa boyundan biraz daha ilerideyiz o kadar...

Sivil çabalara çok ihtiyaç var... Sadece yaşananlarda duygusallaşan
gözyaşı döken değil, küçük küçük yerel çözümlere destek verecek çabalara...

Ağrı dağı hızla eriyor olmalı...

--

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

BAHARDA KIR ÇİÇEKLERİ...

Bu ile kaç kez gitmiştik hatırlamıyorum, ama galiba özellikle bu ilçesine 5. veya 6. kez olmalı... Bu seferki gidişimiz bir başarıyı kutlamak içindi... Çünkü yeni bir kız YİBO kurulmasına karar verildiğinde, bu işin önemini bilen öğretmenlerimiz görevi üstlendiler, ve olağanüstü gayretlerle inanılmaz bir başarıya ulaştılar...

Bu ilçenin YİBO'sunun açılışına zamanın M.E. Bakanı gelememiş, ama biz de bu açılıшта bulunmak ve bir bilim günü yaşatmak için YİBO projemizde bu ilçede olmayı arzu etmiş ve planlamıştık. Önce köylerdeki ilköğretim okullarında program yapmış, ardından YİBO'ya dönmüştük. Döndük de ne gördük, YİBO'da sadece ve sadece 5 kız öğrenci vardı...

Dünyanın en güzel pamuk prensesi...

Seneler sonra bu yeni Kız YİBO'da kız öğrenci sayısının 600'ü aşmış olması, okula gelmeyen kızların sayısının iyice azalması çok büyük bir başarıydı ve bu başarıyı kutlamak üzere söz vermiştik, ne olursa olsun 1 kişi bile olsak "Ne güzel şeyler başarmışsınız sevgili hocam, ellerinize sağlık" demek için yollara düşmeliyiz, "bu bahar oradayız" demiştik.

Müdür yardımcılarını sevgiyle güler yüzle karşıladılar... Seneler önce bizi taşıyan YİBO şoförlerini görmek bile ne kadar hoş bir duygu, dağ dağa kavuşmaz insan insana kavuşur misali... Belki de onlar bizi en iyi tanıyor; çünkü çocuklar için neler yaptığımızı biliyorlar...

Tamamı erkek öğrencilerin olduğu YİBO'larda çocuklar yeni gelenleri uzaktan süzerler önce, o ilk soğukluğu kırmak biraz

zaman alır... Ama kız çocuklarının olduğu okullar bir çiçek tarlası gibidir... Ama tamamı kız çocuklarından oluşan bir bahçeyi tahayyül etmek ne kadar zor; her bir taraftan yüzlerce gülücük fışkıran birbirinden güzel kır çiçekleri... Nasıl bir sevgi anlatılır gibi değil... "Nasılsınız?" "Biz sizi gördük çok iyi olduk..." "Asıl biz sizi gördük çok iyi olduk sizin gibi dünya güzelleri nerede bulunur ki..." Hani babalarını kaybetmiş çocukların veya çocuklarını kaybetmiş bir babanın yavrularına kavuşması gibi, çocukların bize layık gördükleri sevgi eşsizdi...

Akşamleyin ablalarının kendileriyle kalacaklarını duyunca sevinç çığlıkları ortalığı sardı bir anda... Geceleyin pansiyonda blok blok, oda oda gezip ablalarını aramışlar... (Ablalar bu ara sınavlara girecekleri için yazamayacaklar, ama eminiz onların da aktaracakları eşsiz duygu yoğunlukları olacaktır...)

Ertesi sabah kahvaltıda takımyıldızlar oluşmuştu; adeta her bir gönüllümüz güneş ve çevresinde pır pervane dönen yıldızlar, sevgi dolu bakışlardan yüzlerce

binlerce gülümseme... Şikayetler de var tabii: Kolbastı ekibinin bandodan daha çok rağbet ve iltifat görüyor olması bando ekibini üzmüş; oysa onlar da canla başla o kadar çok çalışmışlar ki... Ama kızlarının özel kıyafetlerle bayramda ilçede gösteri yapmış olmaları köylülerin de çok hoşuna gitmiş, gene bir bayram gelse de bandoyu tekrar görsek der olmuşlar... Yemeklerde çok fazla pilav çıkıyor olmasa daha iyi olurmuş... Öğretmenlerini nasıl seviyorlar, nasıl seviyorlar anlatılır değil... Elbette müdürlerinin, müdür yardımcılarının öğretmenlerinin fedakarlıkları bütün bu sevgiyi besliyormuş... "Benim bir öğretmenim değil bir çocuğuma el kaldırmak, yüksek sesle bağırmas bile..." diye övünerek anlatıyor müdür...

Kurumayacak, bir baltaya kurban olmayacak

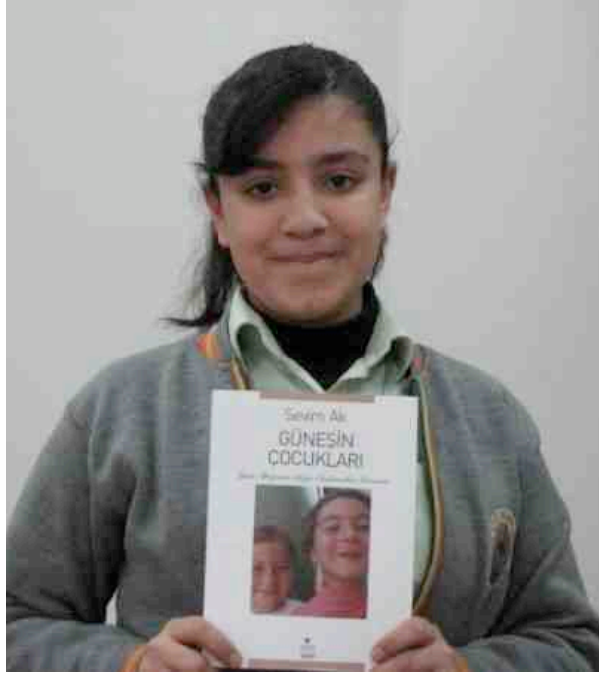
Sabah sporunda hep beraber iç içe halkalar oluşturduk... Biz gezegenler çevrede döndük durduk, ortada da Güneş... Ahh anlatılır mı, sevgili Güneş'in uydularına bakışı, onlara jimnastiği yaptırırken gösterdiği özen... O an bir sevgimetre ortadaki sevgi yoğunluğunu ölçse, herhalde dünyada daha yoğun duyguların yaşandığı bir yer bulunmazdı... Karşılıklı sevginin akışı sanki bizi uçuruyordu, göklere...

Sayımız az olduğu için, hem sınıfları birleştirmek durumunda kaldık, hem de tüm gönüllülere ayrı ayrı çok yoğun bir programı uygulamak durumunda kaldık...

Ama etkinliklerde öğrencilerin dikkatle herşeyi izlemesi de bambaşka bir güzelliği yansıtıyor... Sınıflar 100 kişilik olsaydı bile biz aynı verimlilikte etkinliği yapardık, çünkü bu kız çocukları böylesine saygı ve sevgi dolu izliyorlarki tüm etkinlikleri...

Abla sahiden ODTÜ Makina da kız öğrenci okuyor mu?

var, hem de aynı kadından..."

"Elbette üstüne kuma gelen kadınların doğurduklarını saymıyoruz..."

"Öğretmen Bey de hele bizim çocuğu köye götürmeye geldim..."

Öğle yemeğinde de, sıralara girdiğimizde paylaşılamaz olduk... Bu kadar değerlenmek bizi şımartıyor, aslında değerli olan bu güzel çocuklar...

Öğle yemeği sonrasında gruplar halinde veya tek tek kızlar geliyor, "sizinle özel konuşabilir miyiz?" Her birinin anlatacağı öyküsü var, her birinin kuşkusu ve korkuları var, beni 8'den sonra okutmazlar, ne yapmalıyım, nasıl ikna edebilirim... Her bir öyküden sonra çaresizliğimize mi, yoksa hala bu tür sorunların varlığına mı, yoksa bu güzel çocukların kuşatılmışlıklarına mı, onların kaderlerine mi üzülüğünüzün farkına varamıyorsunuz... O an sahip olduğunuz şans nedeniyle,

niye ben bu kadar şanslı oldum diye kendi güzel kaderinize lanet okuyorsunuz... Tüm bunları yaşamış ve yaşamakta ve muhtemelen de yaşayacak çocukların o olgun yüzlerindeki kabullenmişliğin üzerine yerleşmiş gülümsemeler artık size suçluluk duygusunu dikte ettirir gibi... Yüzünüzün kasılmaması için gayret ediyorsunuz...

"Biz mi 8"

"Biz 12 kardeşiz..."

"Ohooo o hiç de rekor sayılmaz bizim köyde bir adamın 21 çocuğu

“Sınıfı mı? Nerden bilecem Müdür Bey...”

“Adı mı? Bak onu da hatırlamıyorum...”

...

Öğretmenler, müdür ve yardımcıları anlatıyor, biri başlıyor, diğeri devam ediyor...

“Başından beri bu yörede Kız YİBO açılırsa, kızların okumasıyla ilgili sorunlar ortadan kalkar diye iddia da bulunduk... Elbette görüyorsunuz yapısal sorunları, gelmeyen malzemeleri... Ama hayır kızlar gelecekti... Herşeyi hazırlayacaktık... Yıkadık çarşafaları kurutacak yer yok... Kolay değil 600 çarşaf takımı... 30 kilometre öteye gidip o okulun tellerinin üzerinde çamaşırları kuruttuk...”

“Kuruttuk herşey eksikleriyle beraber okul ve pansiyon eğitime hazır... Ama ortada kız yok... Atladım okulun minübüsüne köy meydanına geldim... 6. Sınıfa geçen kızları okula götürmeye geldim... -Hangi kız gelmek isterse okula götürmeye geldim... Düşünün bu minibüs 12 kişilik, 27 öğrenciyi topladım götürdüm YİBO'ya...”

“Müdür bey emniyetten geldiler dediler; ben de buyursun gelsinler dedim... -Şu şu köylerden bir bir telefonlar geldi, şu plakalı minibüsle organ mafyası kızlarımızı kaçırdılar dediler... Minibüs sizin mi? Minibüs bizimdi tabii... Yok yok dedim, kızlarımız burada içeride yemek yiyorlar, içleri ferah olsun okumaya geldi kızları...”

“Nasıl sıkıntılı bir gün geçirdim hiç hatırlamıyorum... Gün boyu

Gülümsemelerin solmaması gerek

sorgulamayla geçti:

-Bunu neden aldınız, onu neden aldınız?

Yani o kadar canınızı dişinize takıp hizmet ediyorsunuz, ve olmazsa olmaz malzemeleri almışsınız, devletin 1 kuruşunu 5 kuruşcasına harcaıyp takdir

beklerken suçluymuş gibi sorgulanıyorsunuz o zaman insanın içi burkuluyor, ben ne yapıyorum diye... Zaten çocuklardaki gelişimi görmesek çoktan bırakırdık, çekilecek tarafı yok bu çıkartılan zorlukların... Biz aferin beklerken... Sıkıntıdan pathyorum...

Sümenimin altında bir sürü mektup var... Hep böyle gelir okumak isteyen kız mektupları... Köylerine ne zaman gideceğimi planlarım... Bir mektup çıkardım... Okumak istediğini ailesinin koyduğu yasaklar nedeniyle okuyamadığını yazmış, uzun uzun...

-Not: Çarşamba akşamına kadar gelmezseniz intihar edeceğim...

Çarşamba akşam olmak üzere... Atladım arabama köye doğru giderken...

-Büyük amcan öldü oğlum, gel...

telefonuyla bir anda, durdum; bir yandan ailemin benden beklediği cenazenin ardından yapılması gereken şeyler için uzaklara gitmem gereği; öte tarafta yüzünü bilmediğim bir kızın intihara dakika dakika yaklaşması gerçeği...

-Baba siz benim yerime başlayın ben daha sonra yola çıkacağım...

Gittim akşam oldu; köyde evi buldum içeri girdim, kız bir köşede ayakta, babasının gözüne bakıyor; benim babayı ikna etmemi, hemen kendisini alıp diğer arkadaşları gibi YİBO'ya götürmemi istiyor... Ben daha bir iki cümle etmeden babanın sinirli konuşmaları başladı; kızcağız da kaçtı gitti...

- Ben okula götüreceğim, diye ısrar edince pat diye tabancasını çekti, şakağıma dayandı...

-Benim kızımı hiç bir yere götüremezsin...

-Bak, dedim. Sen beni vursan kızın mı, yoksa sen mi daha iyi koşullarda yaşayacaksın; ama kızını okutursan, kızının da sizleri de daha iyi koşullarda yaşatması mümkün olabilir...

Bu kızı da kurtardık... O kadar çok ki...

Ya kurtaramadıklarımız...

Köyünde kalan... Hatta maalesef intihar da eden..."

Ali Abi sen Boğaziçini kazanmak için neler yaptın?

Tanıdığımızda 7.sınıftı... Aradan geçen yıllar Evrim'in gelişimini sürdürmesini sağlamış... Ve Evrim üniversiteyi bitirmiş, şimdi o yaşadığı ilçenin bir köyünde öğretmenlik yapıyordu... Yoldan geçerken Evrim'i de ekibe dahil ettik... Çocuklara çok güzel bir örnek oldu... Etrafını saran güzel çocuklara anlatmaya çalıştı, tüm tüm bu sıkıntılar ancak çok ama çok okuyarak çözülebilir diye...

Tutulmayı bekleyen o kadar çok el var ki... Uzaktayız, görmüyoruz, duymuyoruz diyemeyiz... O'nlr çok güzeller ve çok masumlar...

"Gerçekten mi Evrim abla, nasıl başardın?"

Hep yazardı çocuklar, mektuplarınızı yıllardır saklıyoruz diye... Evrim o akşam üzeri kendisine yazdığım mektubu çıkarttı... 10 sene önce yazılmış bir kart... İnsanın gözü doluyor, ne yazmışım diye meraktan değil, o güzel Evrim'in inceliğine ve bize böylesine değer verişine...

Okulda son gece, nasıl büyük bir saygı ve sevgiyle dinliyorlar... Oysa salonun koşulları pek iyi değil...

Akşam üzeri geldi,

"Öğretmenim biz de akşam ekibimizle bir gösteri yapabilir miyiz?"

Kolbastı ekibi kıfetlerini giyerek hazırlanmış, ortaya bir çıktılar ki, enerjileri ahenkli uyumları Anadolu

Ateşi gibi, oyuna eklenmiş bir parodiyi de o kadar güzel biçimde canlandırdılar ki, resmen büyüleyiciydi...

Gece eğlence bitti... Çocuklarla ayrılmak o kadar zor ki, vedalaşmak da... O kadar çocuk, ve gönüllüler ve o kadar yanağın kombinasyonunu düşünün... O nedenle, hepsini geri çevirdim... Ama nereye kadar, sevgiye bu kadar karşı konulur mu? Birisi delince engeli, artık kendinizi çocukların sevgisine bırakmaktan başka çare kalmıyor... Teleskopun toparlanması çok uzun sürdü... Öğrenciler ablalarını birer köşede bekliyorlar... "Abla geliyorsun değil mi?" "Hayır, bize geliyor işte..."

Nihayet okuldan çıkıyoruz... Geceleyin sesler geliyordu... Bir eğlence sesi, mi? Okulun çıkışında bir düğün, halaylar çekiliyor, eğleniliyor... Müdür üzüntülü, ancak o kadar sıradan bir şey gibi anlatıyor... "Bu ailenin kızı kaçtı... Karşılığında kaçtığı aileden bir kız verilmesi, yani berdel gerekiyor... Berdel

olmazsa aşiretler birbirine girer, kan davası başlar... Berdel olacak kız da evinden kaçınca, evin büyük kızı, hiç istemediği bir durum karşısında resmen derdest edilip aşiret mensuplarınca kaçırılıp getiriliyor, bu eve teslim ediliyor..." Halay çeken kalabalığı, bir uçda yalnız oturan kızı hayal meyal hatırlıyorum...

Ankara'ya döndükten sonra bu kadar sevginin altında ezildiğimizi hissediyorum... Çevremdeki herşeye boş gözlerle bakıyorum, hiçbir şeyin ama hiçbir şeyin, hiç bir öneme sahip olmadığını derinden hissediyorum... Sanki burası başka bir gezegen ve yeni gezegeninin farklı yerçekimine adapte olmaya çalışan bir vücut ve ruh hali içerisindeyim...

Uzakları, binlerce gülücüğü düşünüyorum... Keşke onlardan biri olsaydım... Veya orada görev yapan öğretmenlerden biri olup onlara yardım edebilseydim... Hep aklıma takılıyor hep KKKK(*)>KKK(**) veya hep $K^4 > K^3$ olsun istiyorum... Olacak biliyorum, ne zaman Evrimlerin sayısı artacak bunlar da geride kalacak, tıpkı kızların kurban edildiği devirler gibi; "sahi berdel diye bir şey yazıyor kitaplar, acaba nasıl bir şeymiş", "hiç kızların okutulmadığı günler yaşamış bu ülke, herhalde masal olmalı bunlar" diye o ilçenin kızları söyleyecekler... O zaman herşey daha güzel olacak... O zaman birbirine bağırın insanların sayısı da azalacak, demokrasi de o zaman yerine oturuyor olacak. Bu sonsuz sevgiyle dolu çocuklar toplumunda kendilerini gösterdiklerinde güler yüzlü bir ülkede ve dünyada yaşıyor olacağız...

(*)KKKK: Kızlar Kaderlerine Karşı Koyuyor
(**)KKK: Kızlar Kaderlerini Kabulleniyor

www.ilkyar.org.tr
ilkyar@ilkyar.org.tr
çocuklarımız ilk göz ağrılarımız, ilk yar'larımız;
hele kızlarımız, hele ki uzaklardaki kızlarımız...